

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY MỤC DÃ THẦN ĐỒNG

Vì “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình biết đường nên không cần hỏi, tới Thái Hành Sơn xong, đoàn người tiến thẳng tới Hiên Viên Miếu.

Trong miếu đã có bạch phát lão nhân ngồi chờ. Người này tuy râu tóc bạc trắng như mây nhưng mặt mũi tròn trăn hồng hào như đồng tử, đặc biệt trên trán chưa có một nếp nhăn, đúng là “hồng nhan bạc phát”!

Lão nhân lạnh lùng nhìn mấy người bước vào miếu, cất giọng sang sảng hỏi:

- Trong các người ai là Tạ Vũ Diệp?

Giọng không lớn nhưng chứa đầy nội lực khiến chúng nhân thấy tai ong ong nhưc buốt!

Tạ Vũ Diệp bước lên cuối mình thi lễ đáp:

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, kiến quá Chu lão tiên bói!

Chu Văn Kỳ “hừ” một tiếng nói:

- Tiều tử ngươi xem có vẻ ôn văn hữu lễ như thế, nhưng tại sao lại hạ độc thủ đối với đồ tôn lão phu lại còn ám toán sát hại đồ đệ của ta nữa?

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Xin tiên bói cho biết đồ tôn và đệ tử là vị nào?

Chu Văn Kỳ “hừ” một tiếng nói:

- Ngươi lại còn giả bộ không biết. Chẳng lẽ ngươi không hạ độc thủ đối với Vạn Hoán Sơn và ám toán Phong Thế Khôi? Nếu không được lão phu cứu giải thì Vạn Hoán Sơn cũng đã mất mạng lâu rồi!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Vạn Hoán Sơn thì đúng là bị bằng hữu của tại hạ đả thương, nhưng việc Phong tiên bói bị hại thì tại hạ hoàn toàn không hay biết gì, vạn mong lão tiên bói minh giám!

“Mục Dã Thần Đồng” tức giận quát:

- Nghe nói ngươi là nhất đại kỳ hiệp, hành sự quang minh chính đại, thế mà sao dám làm không dám chịu, còn chối quanh co tội trạng của mình?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tất cả những câu tại hạ nói ra đều là sự thật không hề có câu nào dối trá, cũng không dám giấu diếm lão tiên bói điều gì đâu!

“Mục Dã Thần Đồng” cười hắc hắc nói:

- Sự thật đều ở đây, chẳng lẽ lão phu đổ oan cho ngươi? Nói thật cho ngươi biết, cho dù ngươi giỏi hùng biện đến đâu, rốt cuộc rồi cũng phải thường mạng cho đồ đệ lão phu!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình chột bước lên, quỳ xuống trước mặt “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ nói:

- Tôn nhi “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình bái kiến sư tổ! Xin cho phép tôn nhi bảm cáo... Tôn nhi đã từ bỏ sư đệ Vạn Hoán Sơn vì hắn đầu nhập vào làm tay sai cho cừu nhân bất công đái thiên của tôn nhi. Hiện tại tôn nhi phò tá cho Tạ đại hiệp, không hề có chuyện Tạ đại hiệp sát hại sư phụ...

“Mục Dã Thần Đồng” nổi giận quát:

- Câm miệng! Ngươi đúng là đồ phản phúc ăn cháo đá bát! Đại cừu sát sư là bất công đái thiên, thế mà không nghĩ đến việc đồ báo lại còn đi biện bạch cho đồ nhân. Lão phu sẽ thanh lý môn hộ trước rồi sẽ trừng trị các ngươi sau!

Dứt lời nhằm “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình điềm tới một chỉ.

Chỉ phong ập tới nhanh như điện, “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình chưa kịp phản ứng thì luồng chỉ phong ập thẳng tới ngực!

Tạ Vũ Diệp thấy vậy nghĩ nhanh:

- Bây giờ “Mục Dã Thần Đồng” đã giận quá nên không còn lý luận gì được nữa. Cứu người là khẩn, mọi việc nói sau!

Nghĩ đoạn xuất chỉ điềm ra nghênh tiếp đạo chỉ phong của “Mục Dã Thần Đồng”.

Hai đạo chỉ phong tiếp nhau nổ rền một tiếng, bấy giờ “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình mới sực tỉnh lùi lại ba bước, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc mồ hôi trán túa ra.

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đứng bật lên nói:

- Tiều tử quả nhiên danh bất hư truyền! Với một chút võ công tầm xoàng như thế mà cũng dám chọc tay vào sự vụ của môn hộ! Rất tốt! Lão phu sẽ xem ngươi có bao nhiêu cân lượng!

Nói xong từ từ bước tới Tạ Vũ Diệp .

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm lo lắng nói:

- Diệp đệ cẩn thận!

Tạ Vũ Diệp vận sẵn nội công đề phòng cười đáp:

- Thư thư cứ yên tâm!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đến cách Tạ Vũ Diệp ba bước thì dừng lại, đưa song chường lên, từ từ đẩy ra.

Tuy lão phát chiêu rất chậm nhưng mái tóc và chùm râu bạc dựng đứng lên, mắt long lên sòng sọc, chứng tỏ lão đang nổi cơn cuồng nộ, và chưởng đánh ra không phải tầm thường!

Quả nhiên hai luồng kinh lực bài sơn đảo hải ập tới Tạ Vũ Diệp, mạnh đến nỗi mấy người đứng xung quanh chàng không tài nào đứng vững đều bị đẩy lùi mấy bước, tâm thần bất định.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy hai mắt “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ phát ra hàn quang xanh lè chùng như có ma lực gì khiến chàng hoang mang bấn loạn, tưởng chừng sắp ngất đi.

Tạ Vũ Diệp lập tức nhớ lại hai chữ “Nhiếp hồn”, cố sức trấn tĩnh, khôn nhìn vào mắt đối phương nữa, giữ cho thần linh khí sảng, hai tay đã vận sẵn “Tử phủ thần công” và “Ngô dương thần khí” gia tăng mấy thành lực đạo đánh ra nghênh tiếp.

Bốn đạo chưởng kinh tiếp nhau thì bị chặn đứng lại, mỗi bên cố sức đẩy sang nhưng không bên nào tiến thêm được một tấc nên cứ giữ nguyên vị trí tiếp thêm nội lực đẩy sang đối phương.

Từ đầu chưởng, hai đối thủ chuyển sang đấu nội lực!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ vốn là người chủ động vì nghị rằng một khi “Nhiếp hồn vạn hoa chưởng” thất hiệu, với công lực cả trăm năm tu vi của mình nhất định dễ dàng thắng qua tiểu tử chưa ráo máu đầu kia, nào ngờ qua thời gian chừng một tuần trà mà chưa đánh ngã được đối phương, hơn nữa nhìn sang thấy Tạ Vũ Diệp vẫn chấp nhận đấ nội lực một cách bình thản qua thời gian lâu như thế mà chưa có dấu hiệu gì đã tỏ ra là kiệt sức.

Trong khi đó trên mặt “Mục Dã Thần Đồng” đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt hồng hào như đồng tử bắt đầu tái đi....

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ là người tự thị rất cao, có ngờ đâu thiếu niên trẻ tuổi trước mặt mình hôm nay gặp được nhiều kỳ duyên nên công lực không hề thua kém lão ta qua trăm năm khổ luyện, hơn nữa võ công của đối phương là khắc tinh duy nhất của “Nhiếp hồn vạn hoa chưởng” mình?

Bao nhiêu lực đạo của Chu Văn Kỳ đẩy sang đều tự sinh lực phản chấn dòn ngược lại, thành thử Chu Văn Kỳ càng vận lực lớn bao nhiêu thì chính lão ta càng phải chịu khổ đau bấy nhiêu!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đã vận công lực lên tới đỉnh điểm làm bộ y phục của lão căng phồng lên như quả bóng mà thấy Tạ Vũ Diệp vẫn bình thản như không.

Những người có mặt tại trường tuy thấy Tạ Vũ Diệp đang thắng thế nhưng nghĩ cũng rất lo lắng.

Nếu như đối thủ của chàng hôm nay là Mỹ Thiết Am thì không nói làm gì, đằng này “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ là nhân vật tiền bối bạch đạo, cho

dù kết quả thế nào thì cũng ảnh hưởng rất lớn đến cuộc tấn công tiêu diệt tặc đảng “Cự Linh Giáo” sắp tới, nếu Chu Văn Kỳ bị giết sẽ chuốc thêm cừu hận với môn hạ đệ tử của vị kỳ nhân này mà nhiều người võ công rất cao...

Lo lắng nhất là “Tuyết Phong Tam My”, ba người bàn tính với nhau cách giải quyết hậu quả.

Tốt nhất là cần đình chỉ cuộc đấu này trước khi dẫn đến kết cục xấu nhất là lưỡng bại câu thương.

Nhưng trong khi người ta đấu nội lực thì ngăn cản như thế nào?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tạ Vũ Diệp:

- Hiền đệ hãy thu công đi, “Tuyết Phong Tam My” chúng ta sẽ tiếp ứng!

Tạ Vũ Diệp vốn cũng có ý như thế, nhưng sợ mình thu công, Chu Văn Kỳ thừa cơ dốc toàn lực đánh sang thì sẽ bị trọng thương ngay nên không dám.

Nay nghe “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói vậy liền gật đầu, thấy “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm và “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân đã đứng hai bên mình liền từ từ thu công.

“Tuyết Phong Tam My” đã vận toàn bộ công lực lên song chưởng đề phòng “Mục Dã Thần Đồng” phản kích thì đánh trả lại ngay.

Thế nhưng lúc ấy “Mục Dã Thần Đồng” đã giống như cây đèn cạn dầu, hai bàn chân đã lún sâu xuống dưới đất tới năm tấc, khi Tạ Vũ Diệp thu công thì không còn chút sức lực nào đánh ra nữa, lão đảo ngã chồm tới trước, hai khoe môi rỉ máu!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu vội vàng nhảy tới đỡ lấy lão ta, bẻ lấy lão rút hai chân lên khỏi mặt đất đưa tới ngồi bên ghế như cũ.

Tạ Vũ Diệp mặt vẫn tươi tỉnh như không, chờ “Mục Dã Thần Đồng” vận công điều tức xong mở mắt ra mới bước lên, chấp tay thi lễ nói:

- Tại hạ chỉ vì bất đắc dĩ mà mạo phạm đến chu tiên bối, xin lão nhân gia lượng thứ!

“Mục Dã Thần Đồng” cười ngượng đáp:

- Tạ thiếu hiệp quả là nhất đại kỳ tài! Lão phu xin nhận thua là được!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Chu lão tiên bối! Sự việc này là do hoàn toàn hiểu lầm, tại hạ xin thề không chỉ Tạ Vũ Diệp mà tất cả mọi người ở đây không ai hay biết gì về việc đệ tử của tiên bối Phong Thế Khôi bị giết cả. Xin tiên bối minh giám!

Chàng vừa nói xong thì chợt vang lên tiếng quát:

- Tặc nhân ở đâu đến dám dẫm thương sư phụ ta?

Vừa dứt lời thì một nhân ảnh từ ngoài miếu điện lao vào như tia chớp, nhảy tới bên “Mục Dã Thần Đổng” Chu Văn Kỳ.

Mọi người nhìn lại, thấy người vừa xuất hiện là một bạch y thiếu niên chỉ mới hai mươi hai một tuổi, mày kiếm mắt sao, môi hồng mũi thẳng, cực kỳ tuấn mĩ!

Mỹ thiếu niên quét mắt nhìn quần hùng, ánh mắt dừng lại trên Tạ Vũ Diệp sãng giọng quát:

- Các ngươi sát hại sư huynh ta còn chưa đủ hay sao mà còn dám tìm đến thượng môn định hại sư phụ ta nữa? Xem chừng!

Tiếng chuông chưa dứt đã vung tay đánh tới ngực Tạ Vũ Diệp.

Mỹ thiếu niên quả là người không hiểu lý! Vừa tới hiện trường chưa hiểu đầu đuôi cơ sự đen trắng thế nào, nói đánh là đánh ngay!

“Mục Dã Thần Đổng” Chu Văn Kỳ chừng nhưng không còn sức để mà cản ngăn nữa vẫn ngồi yên trên ghế, dáng bộ rất mệt nhọc.

Tạ Vũ Diệp kỳ vừa đấu nội lực xong chân khí hao tổn rất nhiều nên không daá tiếp, thi triển “Mê tông hóa ảnh” tránh đi.

Mỹ thiếu niên thấy chàng không dám tiếp chiêu lại càng được nước, phát chiêu như vũ bão.

Tạ Vũ Diệp vẫn chỉ dùng khinh công tuyệt đỉnh “Mê tông hóa ảnh” tránh đi, đồng thời vận công khôi phục lại công lực.

Mỹ thiếu niên ra sức tấn công mấy chục chiêu vẫn không chạm được tới vạt áo Tạ Vũ Diệp.

Qua hai chục chiêu, công lực Tạ Vũ Diệp hồi phục lại bảy tám phần, lúc này chàng có thể hoàn thủ nhưng lại không làm thế, vẫn tránh chiêu như trước.

“Mục Dã Thần Đổng” Chu Văn Kỳ bảy giờ cũng dần dần hồi phục lại được năm sáu phần, lão nhìn đồ đệ đấu với Tạ Vũ Diệp biết rằng chàng không muốn hoàn thủ, nếu không đồ đệ lão đâu phải là đối thủ?

Lão thở dài tự nhủ:

- Người ta nói “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”, quả không sai! Chỉ vì ta vừa rồi tự thị quá cao nên mới chịu khổ đầu! Vừa rồi chỉ cần đấu thêm một nữa khắc thôi là mình bị chấn vỡ tâm mạch mà chết, nay Nghê nhi dù có hung hăng đến bao nhiêu cũng làm được gì?

Lúc này Tạ Vũ Diệp đã không lùi không tránh nữa, xuất “Đại tu di thần chỉ” điếm ra phản kích, chỉ qua mấy chiêu mỹ thiếu niên đã trúng chỉ vào Kiên Tĩnh huyết ngã lả ra.

“Mục Dã Thần Đổng” Chu Văn Kỳ đứng lên cao giọng nói:

- Tạ đại hiệp quả là thể ngoại cao nhân! Lão phu vừa rồi nhận bại một cách tâm phục khẩu phục! Bây giờ xin Tạ đại hiệp nhón tay làm phúc tha cho tiểu đồ một mạng!

Tạ Vũ Diệp xuất chỉ giải khai huyết đạo cho mỹ thiếu niên rồi chấp tay nói:

- Tại hạ vừa xuất thủ làm phạm đến lệnh cao túc, xin Chu tiên bồi lượng thứ!

“Mục Dã Thần Đồng” nhìn mỹ thiếu niên hỏi:

- Nghê nhi! Sư diệt người đâu?

Mỹ thiếu niên đứng lên, chỉ tay ra cửa miếu đáp:

- Khái bầm sư phụ, Sơn nhi ở ngoài kia!

Quần hùng đều quay người nhìn ra, thấy “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn đứng dưới một gốc cây cổ thụ trước miếu điện.

“Mục Dã Thần Đồng” cao giọng bảo:

- Sơn nhi! Vào đây!

Vạn Hoán Sơn chậm rãi bước từng bước vào miếu điện, đưa mắt lăm lét nhìn quần hùng rồi tới đứng bên cạnh sư tổ.

“Mục Dã Thần Đồng” hỏi:

- Người có mang nhân chứng tới không?

Vạn Hoán Sơn chưa kịp trả lời thì mỹ nhân thiếu niên liền lao ra ngoài điện tới chỗ gốc cây mà Vạn Hoán Sơn vừa đứng bê lê một chiếc hòm gỗ sơn đen vuông bức chừng năm tấc xách vào điện để trước mặt sư phụ.

“Mục Dã Thần Đồng” chỉ xuống chiếc hòm nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Trong hòm là thủ cấp đồ đệ lão phu Phong Thế Khôi. Xin Tạ đại hiệp nhìn lại cho kỹ. Nếu Phong Thế Khôi là do người sát hại thì nguyên nhân do thể nào hãy trả lời cho lão phu rõ ràng!

Mỹ thiếu niên lập tức mở hòm ra, cẩn thận bóc đi lớp giấy bồi dán trên miệng hòm để lộ một cái đầu lâu người máu đã khô đen tím lại.

Chính lúc ấy trong đám quần hùng có người rú lên.

Mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn, thấy một tên đồ đệ của “Tuyệt Phong Tam Mỹ” là “Không Bất Hối” Phương Trung Kỳ đưa mắt thất thần nhìn vào chiếc thủ cấp trong hòm, thần tình vô cùng kích động, sau đó tiếng tới gần Vạn Hoán Sơn nghiêng răng nói:

- Người là... đồ súc sinh!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu đoán ra có chuyện không bình thường liền nhìn đồ đệ bảo:

- Trung Kỳ! Có chuyện gì nói cho mọi người nghe xem!

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ chỉ tay tới Vạn Hoán Sơn nói:

- Người trong hòm là do tên súc sinh kia giết!

Lời “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ vừa xuất, tất cả mọi người có mặt trong miếu điện, cả quần hùng và sư đồ “Mục Dã Thần Đổng” đều lộ vẻ ngạc nhiên cùng lúc đánh mắt sang Vạn Hoán Sơn.

Tên này kêu lên:

- Không! Người nói bậy! Không phải ta giết!

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ hỏi:

- Người có thừa nhận từng đến Sơn Thần Miếu ở ngoại thành Lạc Dương uống rượu không?

Vạn Hoán Sơn quát:

- Nói bậy! Ta có uống rượu với người bao giờ?

Xem ra bây giờ giọng nói và thái độ Vạn Hoán Sơn đã trấn tĩnh hơn trước.

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ hướng lên “Mục Dã Thần Đổng” chấp tay nói:

- Xin các vị tiền bối nghe tại hạ nói rõ chuyện này. Nếu tại hạ có nữa câu giả dối, xin thề trước thiên địa là sẽ bị chết trong biển giáo rừng gươm, thi thể bị chém thành muôn mảnh!

“Mục Dã Thần Đổng” nói:

- Thôi được, chuyện đầu đuôi thế nào người cứ kể ra xem, thật giả sẽ có mọi người phán xét!

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ liền đem đầu đuôi sự tình kể lại.

Sư đồ “Tuyệt Phong Tam My” năm người trước đây chủ yếu hành khứ giang hồ nhờ vào nguồn tài chính dồi dào của Tiền Mậu Sơn Trang của “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu nhưng mấy năm trước Tiền Mậu Sơn Trang bị “Cự Linh Giáo” hủy diệt, vì thế họ phải kiêm thêm nghề đạo tặc để tạo ra nghề tài chính, đương nhiên mục tiêu nhằm vào bọn tham quan và trọc phú, cường hào ác bá ở các nơi.

Phương Trung Kỳ trác hiệu “Không Bất Hồi”, không chỉ là người can đảm mà có kinh công kỳ ảo nhất nên đảm nhiệm việc này.

Địa bàn hoạt động của “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ chủ yếu là các trấn thành xung quanh khu vực Phục Ngưu Sơn, nhưng không biết trời xui đất khiến thế nào, thời gian đó năm người lại chuyển tới Lạc Dương.

Lạc Dương là cố đô của khá nhiều triều đại, nên phú thương và cự thần rất đông, cũng là nơi tập trung nhiều đệ tử Cái Bang, mọi ngành nghề ở đây đều phát đạt, kể cả nghề đạo tặc.

Có lẽ là oan gia hẹp lộ, đêm hôm ấy “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ đang trên đường hành sự thì gặp hai người gồm một lão nhân và một hán tử ăn mặc khá sang trọng, trong đó có một người đeo một túi vải khá lớn, còn ôm theo một cái hòm gỗ sơn đen đi về phía ngoại ô.

Tin chắc trong hòm đựng tiền, “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ liền bám theo.

Hai người tiến vào Sơn Thần Miếu xong, hán tử đóng chặt cửa lại quét dọn xung quanh thần án làm chỗ ngồi rồi lấy trong túi ra một con gà quay, mấy con cá rán, bát đĩa và một bình rượu mời lão nhân đến ngồi đối ẩm nói:

- Sư phụ, nếu lão nhân gia tới Trường Sơn phái thì rượu ngon thịt béo ngày nào cũng được cung phụng đầy đủ.

“Mục Dã Thần Đòng” ngắt lời hỏi:

- Hai người đó là Phong Thế Khôi và Vạn Hoán Sơn phải không?

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ chấp tay đáp:

- Không sai, nhưng sau đó tại hạ mới biết tên, còn trước đó thì chưa biết...

Hán tiếp tục kể:

- Phong Thế Khôi trả lời:

- Người thì biết gì? Tính lão phu quen lang bạt giang hồ, đến Trường Sơn phái làm trưởng lão ở lì một chỗ, lão phu không ưa. Hơn nữa ta còn phải luyện võ công. Sư tổ người còn chưa truyền “Nhiếp hôn vạn hoa chương” cho ta, ngay đến sư thúc người Trương Tử Nghệ cũng chỉ mới học được “vạn hoa chương” mà thôi. Chỉ học thành “Nhiếp hôn vạn hoa chương” mới thành thiên hạ vô địch được!

Vạn Hoán Sơn nói:

- Sư phụ khi nào họ thành “Nhiếp hôn hoa vạn chương”, xin hãy truyền lại cho đồ nhi, Vạn Hoán Sơn này sẽ không bao giờ phụ công ơn của lão đâu!

Phương Trung Kỳ nghe nói thế thì rất ngạc nhiên vì nhìn dáng vẻ thì Vạn Hoán Sơn không có vẻ gì là có võ công cả, làm sao lại muốn học công phu thượng thặng?

Lúc đó hán còn chưa biết Vạn Hoán Sơn vừa mới trúng “Huyền băng thân công” của Lăng Hồng Liên, tuy được “Mục Dã Thần Đòng” cứu sống nhưng võ công bị phế, hán nói ra những điều đó để đánh lừa Phong Thế Khôi với ý đồ riêng mà thôi.

Phong Thế Khôi võ công tuy cao nhưng người thật thà nhân hậu nên khi tiếp xúc ở đời thường bị nhiều lỗi thiệt thòi, vì thế được bằng hữu giang hồ xưng là “Hảo Hảo Tiên Sinh”.

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ rất yêu mến Phong Thế Khôi, định trao quyền chấp chương môn phái và truyền thụ “nhiếp hồn vạn hoa chương” cho nhưng bây giờ “Nhiếp hồn vạn hoa chương” lão còn chưa luyện thành, hơn nữa Phong Thế Khôi cứ lãng tích bất định nên vẫn còn chưa kịp truyền tuyệt học cho đồ đệ.

Phong Thế Khôi cũng là một trong những đệ tử của phái Lưu Li, nên khi gặp đồ đệ, đặc biệt Vạn Hoán Sơn mang rượu ngon thịt béo đến một nơi yên tĩnh chuốc chén thì còn gì bằng?

Hai người uống hết hai bình rượu lớn thì Phong Thế Khôi đã say mềm gục xuống ngay tại chỗ.

Lúc đó Vạn Hoán Sơn lại tỏ ra lo lắng bất an, mắt lăm lét nhìn quanh, lúc đầu thò ngón tay lên mũi sư phụ thử xem rồi mới rút ra một ngọn chủy đao sáng loáng vung lên chém một nhát đứt phăng đầu sư phụ rồi lấy bỏ vào chiếc hòm mang theo...

“Không Bất Hời” Phương Trung Kỳ kể xong cười khổ nói:

- Lúc đó vẫn bối rất căm phẫn, định xuất thủ trừng trị Vạn Hoán Sơn nhưng biết hẳn đã mất võ công, hơn nữa chưa biết giữa hai sư đồ có mâu thuẫn gì nên lẳng lẳng bỏ đi.

Hắn dừng một lúc lại nói tiếp:

- Theo văn bối suy đoán thì Vạn Hoán Sơn đầu độc giết Phong tiên bối trước nên mới đưa tay sờ lên mũi, thấy Phong tiên bối đã chết mới dùng dao cắt lấy thủ cấp...

Tạ Vũ Diệp căm phẫn nhìn Vạn Hoán Sơn hỏi:

- Vì sao ngươi làm thế?

Vạn Hoán Sơn lúc ấy hồn siêu phách lạc, hai hàm răng đánh vào nhau lập bập không trả lời được nữa.

“Mục Dã Thần Đồng” găm lên:

- Phản tặc! Mau trả lời Tạ đại hiệp, nếu không lão phu xé xác ngươi ra!

Vạn Hoán Sơn biết chuyện đã vỡ lở không nói không xong đành phải trả lời:

- Ta hận các ngươi độc thủ suýt chết, tuy được cứu nhưng mất đi võ công tàn phế suốt đời nên không thể trả thù nên nghĩ cách giết chết sư phụ rồi vu oan giá họa cho các ngươi rồi cầu sư tổ báo thù cho sư phụ, như thế ta cũng được toại nguyện!

Chu Văn Kỳ quát lên:

- Người đã hạ độc đối với sư phụ người thế nào?

Vạn Hoán Sơn đáp:

- Đồ tôn võ công đã mất, biết sư phụ tuy say nhưng đồ tôn cũng không phải là địch thủ nên lấy “Hạc đỉnh hồng” lên bỏ vào rượu...

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ giận đến nổi bốc khói ra lỗ tai nhìn mỹ thiếu niên Trương Tử Nghê nói:

- Đúng là hạng mặt người dạ thú, ác độc còn hơn rắn rết... Nghê nhi! Hãy báo thù cho sư huynh!

Trương Tử Nghê vốn đã nộ khí xung thiên, nghe sư phụ ra lệnh liền vung chưởng đáng thẳng tới đầu Vạn Hoán Sơn.

Tên phản đồ đã bị mất võ công, làm sao tránh nổi một chưởng với mười mấy thành công lực của sư thúc?

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng khô khan, đầu Vạn Hoán Sơn trúng chưởng vỡ tan, óc não lẫn máu bắn ra tung tóe!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ nghẹn ngào nói:

- Bốn môn sản sinh ra một tên nghịch đồ đê mạt như thế, tiểu lão nhi còn mặt mũi nào mà thấy mặt thế nhân và bằng hữu được nữa?

Dứt lời vung tay đánh xuống Thiên linh cái mình!

Tạ Vũ Diệp lao tới như tia chớp, giữ lấy bàn tay “Mục Dã Thần Đồng” nói:

- Lão tiên bối đừng làm như thế! Sách nói rằng đại trượng phu cũng khó mà giữ cho thể diện tử hiếu! Trên đời còn biết bao nhiêu kẻ ác, một lúc khó mà trừng trị được hết. Chúng vẫn còn sống sờ sờ khắp nơi, thế mà tiên bối lại chết đi một cách vô duyên vô cớ như thế há không oan uổng?

Sau đó chàng mới kể rõ tội trạng của Vạn Hoán Sơn cấu kết với “Cự Linh Giáo” đẩy trường Sơn phái vào cuộc trầm luân chịu sự điều khiển của Mỹ Thiết Am tàn hại giang hồ và cuộc hành chinh của quân hùng tới “Hoàn Sơn Cương” khôi phục Trường Sơn phái cho sư đồ “Mục Dã Thần Đồng” nghe.

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình cũng kể lại tội ác của “Cự Linh Giáo” giết chết nghĩa huynh mình “Thiết Tí Viên Công” Tàn Đào Nam và hủy diệt hoàn toàn “Tùng Thạch Trại”.

“Mục Dã Thần Đồng” nghe xong thở dài nói:

- Đa Tạ đại hiệp đã cho biết sự thật! Tiểu lão nhi nhất định sẽ trợ giúp đại hiệp và chực vị một tay tiêu diệt tặc đảng “Cự Linh Giáo”. Chỉ là vừa rồi vì chưa rõ sự thật nên cùng tạ đại hiệp liều mạng, nội lực của tiểu lão nhi đã mất đi sáu bảy phần rồi, phải mất đi mười năm tu luyện mới hồi phục như cũ được!

Lão chỉ sang mỹ thiếu niên nói:

- Tiểu đồ tên là Trương Tử Nghệ, giang hồ xưng “Trại Phan An”. Nó theo tiểu lão nhi học nghệ từ năm mười tuổi. Vì bản tính nóng nảy nên tiểu lão nhi chưa truyền thụ “Nhiếp hồn vạn hoa chương” cho. Tuy nhiên công lực và kiếm thuật thì đã có chút thành tựu. Nay tiểu lão nhi muốn cho nó đi theo Tạ đại hiệp đối phó với tặc đảng “Cự Linh Giáo”, đại hiệp thấy thế nào?

Tạ đại hiệp cả mừng đáp:

- Được lão tiên bối ưu ái như thế, tại hạ vô cùng cảm kích. Thế nhưng lão tiên bối ở lại đây một mình thì Trương huynh làm sao yên tâm được? Tại hạ muốn phái một tiểu cô nương ở lại đây, một là phục dịch lão nhân gia, hai là xin được tiên bối thu làm quan môn đệ tử, không biết tiên bối có chấp thuận không?

“Mục Dã Thần Đồng” vuốt râu cười kha kha nói:

- Đúng là thiếu niên anh hùng! Tạ đại hiệp vì tiểu lão nhi mà nghĩ chu đáo như thế, tiểu lão nhi thật cảm kích bất tận!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tiên bối quá khen! Chờ xong việc ở đây, tại hạ sẽ cho người đón cô ấy tới ở cùng tiên bối.

“Mục Dã Thần Đồng” giật đầu nhìn “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình nói:

- Bình nhi! Lão phu vừa rồi quá nóng nảy mà suýt nữa hại chết người, may nhờ tạ đại hiệp xuất thủ nên bây giờ tổ tông ta mới được sum họp. Sau này người cùng Trương sư thúc theo phò tá Tạ đại hiệp trả thù cho nghĩa huynh người!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình vội quỳ xuống bái kiến tiểu sư thúc.

Tạ Vũ Diệp nhìn “Mục Dã Thần Đồng” cười nói:

- Máy ngày trước lão tiên bối bắt một cô nương từ Tiều Tây Bình tới đây, không biết bây giờ ở đâu?

“Mục Dã Thần Đồng” cuống quýt đứng lên nói:

- Tiểu lão nhân thật đáng chết!

Lão nhìn Trương Tử Nghệ nói:

- Nghệ nhi! Mau Tạ đại hiệp đến Tuyên tỉnh ở Hồ Lô Động đưa Lãng cô nương ra!

Trương Tử Nghệ liền dẫn Tạ Vũ Diệp và quần hùng rời Hiên viên Miếu đi ra hậu sơn, ước một dặm thì rẽ vào một thạch động lớn.

Đoàn người đi theo thạch động quanh co tới hơn một dặm nữa thì tới một chỗ động thiên, tuy vẫn là thạch động nhưng trần động không còn nữa mà mở ra khoảng trời bát ngát như là một sơn cốc, xung quanh cây cối xanh tươi, trên các vách đá được kiến trúc thành nhiều gian thạch thất, chắc đây là nơi ở của sư đồ “Mục Dã Thần Đồng”.

Trương Tử Nghê dẫn đoàn người đến bên một cái giếng sâu nói:

- Giếng này gọi là Tuyên tinh, vì Lăng cô nương không chịu nói gì nên sư phụ treo cô ấy xuống đó!

Nói xong bước đến bên trục ròng rọc quay sợi dây lên.

Lát sau sợi dây thừng chừng bảy tám trượng được kéo lên hết nhưng không thấy người đâu cả!

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm tức giận hỏi:

- Liên muội đâu? Hay rơi xuống nước chết đuối rồi?

Trương Tử Nghê bối rối nói:

- Khi đưa về đây, sư phụ hỏi gì lăng cô nương cũng không nói nên điếm mây chỗ huyết đạo rồi buộc cô ta treo xuống giếng, đoạn dây đã bị cắt bớt đi nên không tới mặt nước, không hiểu vì sao bây giờ không thấy?

Tạ Vũ Diệp biết Lăng Hồng Liên đã tự vệ giải huyết đạo thoát ra rồi, vì Liên muội giỏi thủy tính, lại có Tỵ thủy châu trong người nên quyết không xảy ra điều gì bất trắc liền hướng xuống giếng gọi to:

- Liên muội! Có muội ở trong giếng không?

Tiếng Lăng Hồng Liên trả lời:

- Muội ở đây! Có phải Vũ Diệp ca ca trên đó không?

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm mừng rơi vội chồm tới miệng giếng nói to:

- Liên muội làm gì dưới đó thế?

Lăng Hồng Liên cười đáp:

- Đồ thư thư cũng đến đây sao? Muội đang luyện công! Dưới giếng này rất lạnh, luyện “Cửu u âm khí” còn tốt hơn ở trong băng động sau Bạch Ngọa Tự bên trường bạch sơn nữa! Tiểu muội luyện ở đây được hai ngày rồi!

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói:

- “Mục Dã Thần Đồng” Chu tiên bối bảo chúng ta tới đưa muội ra đây! Để ta buông dây xuống, muội bám lấy để thư thư kéo lên nha!

“Nhiếp hồn vạn hoa chương” chủ yếu dùng “Nhiếp hồn ma quang” dùng nhân thân làm đối phương hôn mê chứ không hại đến thân thể hay tính mạng.

Lăng Hồng Liên không có định lực như Tạ Vũ Diệp nên mới giao thủ đã hôn mê đi, khi tỉnh lại thì đã bị “Mục Dã Thần Đồng” không chế huyết đạo.

“Mục Dã Thần Đồng” thấy nàng xinh đẹp, võ công cao cường nhưng quá bướng bỉnh nên đem dòng Lăng Hồng Liên xuống giếng, định giam đói mấy ngày cho bớt chương đi rồi thuyết phục thu làm nghĩa nữ đem gả cho ái đồ Trương Tử Nghê... Nào ngờ mới treo nàng xuống một canh giờ, Lăng Hồng

Liên đã tự vệ giải được huyết đạo, thấy trong giếng rất lạnh phù hợp với việc luyện “Cửu u âm khí”, trong người lại có Ty thủy châu nên Lăng Hồng Liên tranh thủ mấy ngày bị giam để ngồi dưới đáy luyện công, công lực tăng tiến rất nhiều... thành ra “ôhọa trung hữu phúc”!

Trước khi Lăng Hồng Liên rời khỏi Trường Bạch Sơn, Lãnh Ngọc Thiên sư từng dặn nàng tuy được duyên kỳ ngộ ăn “Thiên niên bích âm quả” nên công lực tăng tiến thần tốc, nhưng “Huyền băng thần công” vẫn luyện chưa đủ hỏa hầu, cần phải luyện thêm một thời gian nữa mới đạt tới thặng thừa cảnh giới.

Thế nhưng từ ngày rời Trường Bạch Sơn, có khi nào gặp một nơi khí hậu lạnh lẽo như Băng Động ở Bạch Ngọc Tự mà luyện “Huyền băng thần công”?

Thế nên hai ngày vừa qua gặp được Tuyên tĩnh để luyện, đó cũng là một cơ duyên hiếm có nên Lăng Hồng Liên ra sức khổ luyện vì thế đạt tới hỏa hầu tối cao.

Lăng Hồng Liên vừa kéo lên đang nói chuyện mình luyện công thì thấy Chu Văn Kỳ tiến vào, nhưng điều đáng ngạc nhiên là ngoài “Mục Dã Thần Đổng” Chu Văn Kỳ ra còn rất đông quần hùng tụ tập ở đó gồm “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Thanh Trúc Đạo Nhân, Thiện Vân trưởng lão, Huệ Phi Đại Sư, “Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn, “Kình Thiên Lô” Phùng Công Phạm, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh...

Nguyên là mấy người từ Tiểu Tây Bình về “Đan Tâm Trại” báo tin và quần hùng đã kéo đến đây.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy vừa thấy Lăng Hồng Liên liền nói:

- Ui chao, thấy Liên muội muội hồng hào tươi tắn như thế là lão ca ca yên tâm rồi! Trước đây ta đang lo...

Lăng Hồng Liên hỏi:

- Lão ca ca lo gì thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” đáp:

- Ta lo rằng lỡ mất chén rượu mừng!

Chúng nhân nghe nói vậy đều cười vang.

Lăng Hồng Liên liếc xéo lão nói:

- Lão ca ca chẳng bao giờ nói được một câu nào cho đúng đắn cả!

Tạ Vũ Diệp không muốn để hai người xung khắc với nhau, nhìn Tô Tĩnh Nhân nói to:

- Nhị đệ! Ngu huynh có việc này cần bàn với đệ...

Tô Tĩnh Nhân hỏi:

- Đại ca có việc gì thế?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Chu lão tiên bối vì muốn hiệp trợ chúng ta tiêu diệt “Cự Linh Giáo” nên phải tiêu đồ đệ duy nhất còn lại bên lão nhân gia là Trương Tử Nghê đại hiệp cùng đi theo quần hùng tấn công “Cự Linh Giáo”. Nay còn lại một mình chu tiên bối ở lại đây cô đơn như thế, tiểu huynh muốn đề lệnh muội Tô Ngọc Hân đến đây, vừa giúp Chu tiên bối việc nội trợ và có thêm người cho khỏi quạnh hiu, mặc khác muốn đề Chu tiên bối thu Hân muội làm quan môn đệ tử truyền thụ tuyệt nghệ cho, không biết ý hiền đệ thế nào?

Tô Tĩnh Nhân nghe nói vậy thì rất mừng. Chàng biết rõ phụ thân mình rất mong mỏi tìm được danh sư cho muội muội luyện thành tuyệt nghệ mà “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ chỉ trong một vài chiêu đủ bắt được tứ muội Lăng Hồng Liên đưa tới đây nhất định võ công phải là tuyệt đỉnh võ lâm rồi! Được một người như thế thu Hân muội làm đồ thì còn mong gì hơn nữa?

Chờ Tạ Vũ Diệp nói xong, Tô Tĩnh Nhân quỳ xuống trước mặt Chu Văn Kỳ nói:

- Vậy thì còn gì bằng? Văn bối xin thay mặt gia muội tham kiến chu lão tiên bối!

“Mục Dã Thần Đồng” vội đỡ chàng lên nói:

- Tiểu lão nhi vừa rồi do nông nổi mà đấu nội lực với Tạ Vũ Diệp để công lực hao tổn trầm trọng phải cần một thời gian tiềm tu mới hồi phục lại được, lệnh muội tới đây sẽ giúp cho lão nhi rất nhiều, nhưng chỉ sợ lỡ mất tiền đồ của cô ấy.

Tô Tĩnh Nhân cúi mình nói:

- Gia muội được ở bên cạnh lão tiên bối tu tập, đó là phúc duyên lớn cho nó rồi, sao lại nói lỡ mất tiền đồ? Xin tiên bối đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Văn bối sẽ xin Tạ đại ca thu xếp thời gian đưa gia mẫu đến sớm nhất.

Thanh Trúc Đạo Nhân góp lời:

- Chu tiên bối tham ngộ nội công, đó chính là thời cơ tốt nhất cho Tô cô nương tập luyện nội công. Đâu có ảnh hưởng gì đến cô ấy? Xin tiên bối đừng quá khiêm nhường nữa, nói như thế sẽ làm cho mấy huynh đệ chúng bất an.

Quần hùng được “Mục Dã Thần Đồng” dẫn vào một gian thạch động thất khá rộng có đầy đủ bàn ghế như một tòa đại sảnh.

Mọi người vừa an tọa xong thì bên ngoài có người nói to:

- “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ lão tiên bối có trong Tiên Phủ không? Văn bối Lãnh Ngọc Thiên Sư xin cầu kiến!

Chu Văn Kỳ đứng lên nói:

- Vào đi!

Lăng Hồng Liên nghe nói sư phụ mình ở Trường Bạch Sơn tới thì mừng rỡ chạy ra quỳ xuống tham bái nói:

- Đồ nhi Lăng Hồng Liên tham kiến sư phụ!

Tạ Vũ Diệp cũng bước ra quỳ xuống bên cạnh nàng.

Lãnh Ngọc Thiên Sư nhận Đại Trí Lăng Hồng Liên thì rất mừng vội xoa tay nói:

- Liên nhi cũng ở đây, tốt quá! Đứng lên đi!

Rồi nhìn Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên hỏi:

- Vị này...

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Đó là phu tể của Liên nhi tên là Tạ Vũ Diệp ...

Lãnh Ngọc Thiên Sư nhướn mày nói:

- Tạ đại hiệp đây ư? Đứng lên! Mau đứng lên đi!

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Diệp lão đệ bái lễ là phải mà! Thứ nhất nó tham bái ân sư của thê tử mình, thứ hai chính nhờ lão trợ người truyền “Huyền nhân thần công” cho Liên nhi và tặng thuốc nên diệp lão đệ mới được chữa lành độc thương do “Vạn huyết sát công”. Như vậy nhận bái lễ có gì là không xứng đáng?

Lãnh Ngọc Thiên Sư cũng cười nói:

- “Bách Diệp Thần Cái” Doãn lão hóa tử đó phải không? Người vẫn cứ đa sự như xưa...

Lão bước vào đến trước “Mục Dã Thần Đổng” cúi người hành một lễ nói:

- Tham kiến Chu lão tiên bối!

Chu Văn Kỳ vội hoàn lễ nói:

- Mời ngồi! Lãnh Ngọc Thiên Sư đến gặp lão phu, không biết có gì kiến giáo?

Trương Tử Nghê bung thêm ghế đến, Lãnh Ngọc Thiên Sư ngồi lên rồi chấp tay nói:

- Xin phép Chu lão tiên bối cho cáo bảm, mười mấy năm trước sư phụ cầu vãn bối Trường Trị Chân Nhân trước lúc lâm chung đã sai bảo vãn bối đến bái yết lão tiên bối, nhưng đi dọc đường thì gặp “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am nên suýt nữa tán mạng dưới “Vạn huyết sát công” của hắn. May gặp được “Hàn Nguyệt Thần Ni” cứu giúp nên thoát nạn. Từ đó vãn bối phải lảng tích giang hồ, sau này định cư tại Bạch Ngọc Tự ở Trường Bạch Sơn. Vì chưa hoàn thành di mệnh của ân sư nên chưa thể an lòng, không biết lão tiên bối có còn an

khang không, vì thế lần này trở về trung nguyên, vẫn bồi lập tức đến Tiên Phủ bá yết...

Chu Văn Kỳ thở dài nói:

- Ài! Lão phu thường nhớ đến lệnh sư Trường Trị Chân Nhân luôn, không ngờ vị đó đã quá thế... Ài! Tuế nguyệt chẳng tha ai! Hiền điệt không biết lần này vào trung nguyên có việc gì? Đã tới tộ phủ thì cứ lưu lại đây ít ngày, chúng ta sẽ ôn lại chuyện xưa về những kỷ niệm của lệnh sư...

Lãnh Ngọc Thiên Sư đáp:

- Thật không giám giấu lão tiên bối, lần này vẫn bồi vào trung nguyên là để tìm vị nhất đại kỳ hiệp Tạ Vũ Diệp và quý danh đệ tử của vẫn bối Lăng Hồng Liên xem tình hình đồng đạo võ lâm chuẩn bị tấn công tặc đảng “Cự Linh Giáo” ra sao để góp chút lực mọn vào đại nghiệp đó, không ngờ mọi người đều ở đây cả, thật là trời cho vẫn bối được toại nguyện!

Chu Văn Kỳ cười kha kha nói:

- Lão phu cũng đang đề tiêu đề Trương Tử Nghê theo Tạ đại hiệp phù tá đây...

Trương Tử Nghê chợt nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ đại hiệp!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Trương đại hiệp có điều gì chỉ giáo?

Trương Tử Nghê nói:

- Tại hạ muốn xin Tô huynh hồi trang dẫn Tô cô nương đến sớm kẻo gia sư ở đây một mình đơn độc, tại hạ cũng không yên tâm...

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói:

- Đúng! Tại hạ đã có kế hoạch rồi. Bây giờ xin nhị đệ tam muội về ngay “Bàn Thạch Sơn Trang” bẩm rõ với bá phụ bá mẫu, xin Tô Ngọc Hân tới đây. Tiểu huynh tin chắc bá phụ sẽ thuận tình. Trương huynh cũng không cần vội rời Tiên Phủ, chờ nhị đệ tam muội đưa Ngọc Hân tiểu muội đến rồi sẽ cùng hai người tới “Đan Tâm Trại” cũng được.

“Mục Dã Thân Đồng” cười nói:

- Được Tạ đại hiệp quan tâm như thế, tiểu lão nhi xin cảm tạ!

Lãnh Ngọc Thiên Sư nói:

- Tạ đại hiệp! Bàn nạp cũng muốn ở lại đây vài hôm, cùng Chu tiên bối nói chuyện tâm tình, sau đó sẽ cùng mấy vị tiểu hữu kia tới “Đan Tâm Trại”, Tạ đại hiệp thấy thế nào?

“Mục Dã Thân Đồng” nói:

- Tiểu lão nhi đã có Lãnh Ngọc hiền điệt làm bạn, Nghê nhi hãy cùng Tạ đại hiệp đến “Đan Tâm Trại” đi!

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói:

- Thế cũng được!

Lãng Hồng Liên chợt hướng sang Lãnh Ngọc Thiên Sư rầu giọng nói:

- Sư phụ, gia sư “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã viên tịch thán trước rồi!

Gặp lại Lãnh Ngọc Thiên Sư, nàng nhớ chuyện của vị Thiên sư kể với mình về lần gặp của hai vị cư phụ mười mấy năm trước, lần này tin chắc Lãnh Ngọc Thiên Sư sẽ tới “Hàn Nguyệt Am” thăm sư phụ, vừa rồi nàng dự định tới “Đan Tâm Trại” sẽ báo tin này, nhưng bây giờ nghe Lãnh Ngọc Thiên Sư nói mình ở lại mấy hôm, sợ sư phụ tranh thủ đến “Hàn Nguyệt Am” thì lỡ việc nên báo luôn.

Lãnh Ngọc Thiên Sư nghe xong cả kinh nói:

- Sư phụ người viên tịch, lão nạp hối hận là không đến kịp... Đại ân cứu mạng chỉ đành chờ đến kiếp sau báo đền thôi!

Ngay sau đó, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh lên đường tới “Bàn Thạch Sơn Trang”, quần hùng còn ở lại uống trà nói chuyện.

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn Lãnh Ngọc Thiên Sư nói:

- Từ đạo chia tay ở Thái Nguyên, qua mười mấy năm nay mới gặp lại. Không ngờ hôm nay mới gặp thì lại đã chia tay. Lão hóa tử quả là người khổ mệnh!

Lãnh Ngọc Thiên Sư cười nói:

- Vừa rồi lão nạp nói người du hí vong trần, làm sao bây giờ đã thành người đa cảm đa sầu ngậy thế? Chẳng qua chỉ mấy ngày sau thì gặp lại, có gì mà khổ mệnh, cam mệnh?

“Bách Diệp Thần Cái” trở lại tươi tỉnh đáp:

- Nói cũng phải! Nhưng sinh hà sứ bất tương phùng? Hô hô hô....

Thanh Trúc Đạo Nhân, Thiện Vân trưởng lão, Huệ Phi Đại Sư, và mấy lão nhân sôi nổi bàn chuyện giang hồ với “Mục Dã Thần Đồng”. Tuy hôm nay mới gặp lần đầu nhưng mọi người ngưỡng mộ đại danh “Mục Dã Thần Đồng” đã lâu nên giống như bạn cũ lâu ngày gặp lại, chuyện trò rất tâm đắc.

Còn lớp người trẻ tuổi như Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Tạ Vũ Diệp ... đối với Trương Tử Nghê thì càng nhanh gần gũi thân tình hơn. Sau khi nghe Tạ Vũ Diệp giới thiệu thì đôi bên càng nể phục nhau. Tuy trên bàn ngoài trà và rượu suông nhưng câu chuyện cứ nở như ngô rang.

Đặc biệt là “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm , không biết do vô tình hay hữu ý mà cô ta lại ngồi bên cạnh Trương Tử Nghê. Hai người say sưa bàn về “Nhiếp hồn vạn hoa chương”. Đồ Bách Tâm hiệu xưng “Vô Nhẫn Kiếm”, động thủ chỉ dùng tay không thay cho binh khí nên đối với các loại chỉ chương thì vô cùng quan tâm, tiếc là Trương Tử Nghê chưa được sư phụ truyền thụ “Nhiếp hồn vạn hoa chương” nên chưa thể đáp ứng được lòng hiếu kỳ của nữ nhân này.

Ở lại chuyện trò suốt ngày hôm đó, sáng hôm sau, quần hùng bái biệt chủ nhân “Mục Dã Thần Đồi” Chu Văn Kỳ tiễn bồng và tạm biệt Lãnh Ngọc Thiên Sư, lên đường về lại Thái Bạch Sơn.

Trên đường về, đi qua Tiểu Tây Bình, tân chương môn nhân Dư Trường Huy nghe tin cùng trưởng lão Quy Kiến Bình và mấy tên đường chủ mới được bổ nhiệm ra tận ngoài sơn môn nghênh tiếp, đón vào Tiểu Tây Bình chiêu đãi.

Về “Đan Tâm Trại”, theo đề nghị của Tạ Vũ Diệp, mọi người tắm rửa nghỉ ngơi suốt ngày hôm ấy, đêm “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cho mở tiệc tẩy trần, sáng hôm sau sẽ bàn nghị sự tấn công “Cự Linh Giáo”.